

SIÓFOK

Regényrészlet

Hajnali kettőkor Bírótól már szállingóztak a vendégek. A hosszú asztalnál ülők azonban kitarítottak. Teddy, aki a zongorát verve, egész este hiába kereste Sasvári szemét, most, mikor már letett róla, most tudta csak elkapni a mindezideig háttal ülő tőzsdés pillantását. Sasvári az asztalon keresztül egész hirtelen vetette rá tekintetét. Teddy nagyot kaesintott, fejét is oldalt billentette. A tőzsdés mereven, hidegen nézte, aztán elfordult.

— Ez azt hiszi, hogy okosabb nálam egy dollárral — gondolta s föl-emelte poharát, keserűre görbült ajakkal belenyalt a borba, mellkasa tünődve az asztal fölé hajolt. — Na nem, hát arról szó sines — foglalta össze töprengését. Fölkelt s kissé ingó járással megindult az asztalok között. Teddy, mikor meglátta, leszegett fejjel a billentyűzetbe süllyedt.

— Lead a hájas egy dollárt — gondolta mély elégtétellel.

— Hát igaza volt, Teddykém, maga nyerte meg a fogadást, vihar volt a délután — hallottá Sasvári hangját: a tőzsdés megállat a zongora előtt, zsebéből kihúzott egy összehajtott bankjegyet és a zenész szivarzsebébe tolta két ujjal: — gratulálok.

— Régi balatoni gyerek vagyok én — válaszolta Teddy a zene ritmusára nyujtva szavait, sunyit belemélyedve a zongorába, de Sasvári már fordult is vissza.

— Levonom a borralalóbból — gondolta, nem is sejtve, hogy Teddy már a délután, előre kitalálta ezt a megoldását —, hazamenet majd elfelejték pénzt tenni a tányérjába.

Visszatért asztalához. Keserű gyűlölettel tekintett végig társain, e részegeken, akik az ittasság különböző fokain egyénenként hiába látták magukat egyre jobban elszigetelődni, a társaság egésze mégis ismert és szabványosan undorító kar képét mutatta a kívülről állóknak. Sasvári nagyon rosszszul érezte magát közöttük, mégis legtöbb este lejött, bizonytalan várakozással: hátha történik már valami. Azt, hogy a többiek ugyanezzel az érzéssel indultak neki minden alkalommal, nem tudhatta: azoknak már sikerült unalmukat valami alkoholos ködbe váltani át, ami másnap reggelről visszatekintve esetleg „jó mulatás“-nak is látszhatott. A tőzsdés még nem tartott itt, a gyomra fájt egész este, kínoztá a sav, s amennyire kívánta agya az alkohol unalmat fedő gőzét, ugyannyira tiltakoztak ellene emésztőszervei: minden pohár borért göresökkal kellett fizetnie. Keeskéssy ült itt az asz-

talnál, meg egy miskolci házaspár: Bartáék, Pokorny rendőrhadnagy a siófoki osztályparanesnokságról (Sasvári bizalmasa, akinek jóvoltából a tőzsdés már ötször megúszta az éjszakai penziórazziákat), a csúnya fekete direktisz, ezt Cöcinek hívták, Keleti úr, egy alacsony, légbajszú, tüdőbeteg ékszerész, azán a százkilós Balláné. Ezek mind hangosan, össze-vissza beszéltek, énekeltek, zibongtak, táncoltak, elvegyülve a parkett színes népével, éjjél után még a kövér Balláné is kiráncigálta Keeskéssy Tibort az asztal mellől s mint valami mediterrán ösanya, ránehezedve tolt, tuszkolta a textilkereskedőt. A suhancok, akik az utcáról bámultak be vágyakozva a kerthelyiségbe, a boldogság tetőfokán hitték a szvinget táncolókat: ők maguk utálkozva keresték csömörük egyre mélyebb bugyrait.

Kevéssel három óra után a sárga batár állt meg a kert előtt az úton. Zrinyi érkezett meg Lelléről, egy másik századossal s valami nővel. Zrinyi, amint kilépett a kocsiból, megtántorodott és nagyot bődülve a földre esett; ugyanekkor a sötét utca másik oldaláról a következő rikkantás hallatszott:

Nézzétek a Zollner Mukit,
Fejére húzott egy bugyit.

A kiáltozó a századost gyermekkorából ismerhette, ez az elterjedt gúnyvers még a rőfösület idejéből származott. Zrinyi megfordult a földön s fegyvertáskájához kapott. Jobb mutatóujjával beletúrt, de az újságpapír zizegése eszébe juttatta pisztolya sorsát. Így csak morgott valamit, barátai segítségével föltápáskodott, immel-ámmal leporolta a ruháját, majd egymásba kapaszkodva, mindhárman betámolyogtak a kertbe. A tánc éppen szünetelt, megálltak Sasváriék asztala előtt.

— Barátom, Topolánszky százados — intett széles, gavalléros mozdulattal Zrinyi a tiszt felé —, ez meg itt Szigetiné önagysága. — Ahogy ki mondta, nagyott billent, s ha társai még nem ragadják s székre nem nyomják, rázuhan az asztalra.

Topolánszky százados apró, szalmásan kopaszodó, jelentéktelen ember volt, kaki egyenruhában. Annál nagyobb feltűnést keltett a helyiségben az újonnan érkezett világosszőke nő, aki a legjózanabbnak látszott még közöttük. Különösen Szigetnie lába vonta magára a vendégek figyelmét, a három szín: a sárga parafa cipő, a mélybarna láb világos pihékkel s a piros nyári szoknya, lengve a följebb is sejlő elnyúlt combon, ez a félméternyi részlet magára szívta s pár lépésnyire el is vezette az asztaloknál ülő tíz-tizenkét férfi pillantását; a többi esupa nő vol, ezek meg a férfiakat figyelték titkon s azt, hogy nézik-e az újonnan jöttet? A kép most megtört, elbillent, egyik comb a másikra lendült, vele ingott s villanásnyira feljebb is mutatott a szoknya: Szigetiné leült.

— Jól viszi magát, igaz-e? — kaesintott s vont a félre cinkosan száját a tőzsdés felé Keeskéssy.

— Hü! — dőlt ki Sasvári benseje egyetlen sóhajban, amely oly erős volt, hogy az utána következő mondatból elszívta a levegőt s így az csak negyedhangon, fogai között morzsolódott: — Az anyja istenit! — Öklét le-szorította az abroszhoz, domború felsőteste súlyosan előrebillent, feje elnehezdedt, inogni kezdett. Azonnal halálosan megkívánta a nőt. Szemét Szigetiné oldalát ültében elmosódó negyedarca s mellének, hasának, combjának a kelmétől híven kísért vonala felé meresztette; ajka szétnyílt, majd nehéz lélegzettel s ernyedve rádőlt az asztalra, könyökben. Ahogy feje előrebillent s pillája lecsukódott, ismét Szigetinét látta a recehártya belső síkján, átvetett lábait. — Hü! — sóhajtott fel újra, mert agyát részeg és forró hullám öntötte el, szorongó, sejtelmes-idegen kékjéret.

— Mi van magával, apukám? — futott föl Keeskéssy szemöldöke szögletesre — szóljon már, sok volt a rizling? — A nyíl, ami Sasvárinak melle középebe talált, fölötte éppen csak átsuhant.

— Semmi, — felelte rekedten amaz, hogy fölnyitott szeme újabb ütést továbbítson bensejébe, gyengébbet már, de épp elég erőse ahhoz, hogy tekintetét párával futtassa be, hangját megtörje, elszínezza — semmi! Adnék érte — háromszázat akart mondani, de még magában lealkudta: — adnék érte kétszáz dollárt! — fogalmazta meg mély hangon vívódásának eredményét. — Kétszázötvenet is! — indult el visszafelé az úton. E pillanatban valójában még nem is gondolt pénzüzletre, éppen csak képtelen volt más értékrendszerben meghatározni és fölbeesülni érzelmeit.

— Micsodáért? — kérdezte Keeskéssy Tibor, aki tunya észjárásával ismét elvesztette a beszéd fonálát.

Sasvári úgy legyintett, mint aki cukorról legyet kerget el, aztán elfordulva az alkalmatlankodótól, könyökben megtört karjára dőlve, kitarta magát az édes érzékeknek: hadd árásszák el, hadd ringassák vágyból szőtt hálón!

Ahogy Sasvárit a hirtelen jött szerelem, úgy taglózta le Zrinyi századost addigra a szesz. Lelkének ő már különös mélységeire hatolt le, az érzelmesség, magány, a melankólia közére. Ahogy bágyadó szempillával körültekintett az asztalok között, fájdalommal hasított szívébe, hogy teljesen egyedül van, ezekhez az emberekhez itt semmi köze: nem értik, nem szeretik őt s miért is szeretnék? Szomorú beletörődéssel bölintott. A közöny szürke vízből egy másodpercre mégis kiemelkedett Topolánszky százados egyenruhája: hozzá, ha más nem, legalább a közös viselet, a bajtársiasság fűzi. Mint súlylédő a szalmaszálla, szeretetre vágyó lelke, úgy esapott Topolánszkyra:

— Nagy ganajtúró vagy, igaz-e Topó? — bugyborékkolt ki száján otromba röhögésbe ágyazva — ez lett belőle, míg megjárta az utat szívétől ajkáig.

Pokornyai rendőrhadnagy Bartánénak magyarázott valamit. Zrinyi ezen mélyen meghatódott. Belelétte magát gyöngéden ívelő vonzalmukba,

nehéz helyzetükbe a férj miatt, aki előtt tiokolni kellett érzelmeiket: szeretne volna segíteni a gyöngé palántát, atyásan pártolni s összébb hozni a szerelmeseket, ő, aki maga boldog úgysem lehet.

— Rendőrhadnagy! — üvöltötte és arcát szederjes pír lepte el. — Nem kell dumálni! Rá kell mászni és kész!

Aztán saját bánatára gondolt. Szigetinére tekintett s szemét könny futotta el, délutáni kudarcra viaszajgott lelkében, sóhajtott, majd fölbölgve énekelni kezdett.

Míg a többiek daloltak, Sárváriban a vágy tovább terpeszkedett, lelkeének újabb területeit hódította meg; ami az első percekben mulhatónak s esetlegesnek látszott, az éjszakának ebben az órájában már valószínűtlennek tűnt, s ő kejeesen figyelte a fertőzés lassú terjedését, szétáradását benesejében. Szigetiné az asztal másik végén ült, anélkül, hogy a tőzsdést észrevette vagy akár csak futó pillantásra méltatta volna. A részeges zürzavarban még bemutatkozni is elfelejtettek egymásnak. Szigetinét Keckkésy Tibor, Keleti úr vették közre s ő, úgy látszott, jól mulatott: olykor hátra vetette fejét s hosszan, hangtalanul nevetett. Ha hívták, táncolt is, szép lába ilyenkor röviden, ruganyosan topogott a kövön, nagy, szőke haja kibomlott s elborzolódott, lengett utána, amint forgott.

— Egész közönséges nő — gondolta Sasvári keserű gyönyörűséggel — tucatnő! — találta meg végre a kifejezést, amit percek óta keresett. Fölkelt, odalépett Szigetiné háta mögé s Topolánszky alacsony feje fölött előrehajolt az asztal felé, hogy táncra kérje. De Szigetiné nem vette észre, éppen máshova nézett s Sasvári növekvő kinnal érezte a másodpercek kéréletlen múlását és a többiek rászégeződő pillantását ebben a természetellenes helyzetben. Először Keleti úr figyelt föl félszeg állására fájdalmas kis mosollyal, Topolánszky százados a magasba rántotta szürkés-kék szemét, majd Keckkésy fordult felé bambán egész testével, éppen csak Szigetiné nem látta meg a tőzsdést. Verejtékező, nehéz, szóltan másodpercek következtek. Sasvárit ez a néma előrehajló mozdulat a lakájára emlékeztette, forrósodva érezte, mint vörösödik el, mint terjed a pír arcáról le a nyakára, mellére, vállára. Keleti úr oldotta végre föl a feszültséget, megérintve a nő karját, figyelmeztette a másik oldalon görbedő tőzsdésre. Szigetinének csak egy pillantásra volt szüksége.

— Nem táncolok, köszönöm — mondta rögtön —, fáradt vagyok — tette hozzá engesztelőn, de Sasvári ekkor már tépetten, nehéz térddel, porig alázva baktatott vissza helyére. Odarogyott a székre, szemét lecsukta, metszőfogával mélyen ajkába harapott. A gyűlölet, a keserűség áradón borította el belsejét; lelke maga-magát emésztve, egyetlen gondolattá ösztövéredett: bosszút!

Első döbbenetéből föloesűdva, megivott két pohár konyakot s ezúttal a szokott fájdalom is elmaradt. Ezt jó jelnek fogadta, aztán munkához

látott. Szigetiné megalázására tervet kellett szerkesztenie, olyat, ami szerint a nő végül is letiporva, Sasvári elé veti magát. Amit már az elején érzett; egymásról fejtve az érveket, most is oda jutott: csak pénze az, amiben erősebb a nőnél, ez az a fegyver és semmi más, amellyel győzheti!

Várt egy félórát, feketét rendelt az egész társaságnak, majd hátradőlve székén s félig leboesájtott pilla alól figyelve társaságát, úgy érezte magát, mint üzleti tárgyalások előtt, amikor néhány perenyi pihenéssel edzi s tisztítja agyát a küzdelemre. Aztán rántva egyet székén nekikezdett: szemével odaintett Zrinyinek. A százados azonban nem értette meg a jeladást, száját messze föltátva, épp egy hosszú énekhangot tartott ki. Sasvári megvárta a dal befejeztét, hozzálépett, aztán könyökénél megragadva, elvonta.

— Parancsolj, apám! — esapta össze bokáját katónásan Zrinyi, föluggrott.

— No, gyere csak — kezdte Sasvári s a szavak közt válogatott finnyásan, közben a kerthelyiségből kísétáltak az akácok útra —, nehéz ügy — mormogott, aztán hirtelen egész testével a százados felé fordul: — De mondd csak, milyen viszonyban állsz te Szigetiné önagyságával?

Ahogy a homokos járdán ballagtak, a százados kétszer is megbotlott, de fönnakadt Sasvári vastag karján, aki azt Zrinyiébe fűzve, így ellensúlyozta a tiszt veszélyes ingását.

— Szigetiné? — tört fel Zrinyi mélységeiből oly hangon, amely elárulta, hogy mit sem értett meg a tőzsdés szándékaiból — jó nő, mondhatom neked, nagyon jó kis nő! Tud az mindent, ami csak kell! — pislogott.

— Úgy — bólintott röviden Sasvári, aztán lazább gyeplőre engedve beszédét: — Nézd, megmondom őszintén, engem érdekel ez a — kereste a kifejezést — ez a hölgy. És hálás lennék, ha segítségemre állnál . . . hisz érted — hangja szemérmesen elakadt — egyszóval ezt a kis szíveséget boldogan honorálnám. Megérne nekem — újabb kis szünet — tíz dollárt.

Zrinyi most kezdte csak homályosan érteni, miről van szó. Sasvári pénzajánlata foglalkoztatta e pillanatban legkevésbé, a délutáni tizből maradt még zsebében négy dollár. Amíg pénze volt, sohasem érdekelte újabb szerzése. Annál hevesebben ragadta meg részeg tudatát az a szerep, amit a tőzsdés neki szánt ez ügyben. Pénzért eladni a nőt, aki gondolatait betöltötte s akit magához tartozónak érzett: ez a torz gyönyörűség mélyen átvárt. Egész teste a fájdalmas kétértelműség felé fordult; le se kellett hunyni szemét s máris látta Szigetiné fehér karját Sasvári széles melle köré fonódni. Állva bírkóztak egy darabig s meztelenül, aztán végigdőltek a díványon.

— Tudod, úgy képzelem — hallotta Sasvári hangját —, megmondhatnád neki kiesoda, miesoda vagyok . . . hisz érted. Szóval a családomról

nem szükséges szólanod, elég, ha úgy mondd: Sasvári ez, tőzsdés a Zoltán utcából. No meg persze azt is, hogy érdeklődöm iránta. Az ilyesmi elég szokott lenni. Igen. Érdekes, de így van. Szóval, mondom, nem kell azért megharagudnod, és a tíz dollár...

— Pénz nem kell! — lódult előre Zrinyi. — Én uriember vagyok. Vagy ingyen, vagy sehogy!

— Ne így értsd, kérlek. Neked voltak költségeid Szigetiné öngagságára a mai napon, és én öt most, mondhatni, átveszem tőled. Így aztán téged veszteség érne, a befektetéseid kérbavesznének, de hisz éppen ezt akarjuk elkerülni. Azért gondoltam, hogy ha megengednéd, a költségeidet...

— A tied lesz! — ordított föl váratlanul Zrinyi és karját adományozó nagylelkűséggel szélesen kitérte.

S valóban, nem telt el félóra, Szigetiné egyszerre csak Sasvári mellé ült az üres székre.

— Magát még nem ismerem — fordította felé tágra nyílt szemét olyan neheztelő csodálkozással, mintha ez a férfi hibája lett volna — maga az a tőzsdés, igaz-e?

— Én — felelte mély, rekedt hangon Sasvári, aztán kiegészítve a fülében megrögzült képletté: — a Zoltán utcából.

A nő komolyan bölintott. Most beszélniök kellett volna, de esend következett. Sasvári lázasan kapkodott a körötte suhogó témák felé, itt azonban egyik sem látszott alkalmasnak. Így csak nézték egymást, mustrálón: mindkettő azt beesülve, mennyit ér számára a másik. Zrinyi tíz perceel ezelőtt tolmácsolta Szigetinének a tőzsdés üzenetét, ő azonban magátólértődő fölényvel és sértettséggel utasította vissza; ennek ellenére mindhárman tudták, hogy nem ez az igazság. Sasvári könnyű örömmel fedezett föl egy kis hibát a nő síma, szép bőrén: állának hajlatában lencsényi szemöles feketélt; közlrol a melle sem látszott elég ruganyosnak. E kifogások persze csak a saját kisebbségi érzését enyhítették s nem a nő varázsát szemében: *egészeben* már rég legyőzte őt Szigetiné s hibái legfőljebb közel hozhatták a távolit, olesóbbá tehatték, ami drága. Sasvári tudatában egy ilyen szemölesnek határozott, összagszerűen is fölbeesülhető mínusz értéke volt: ez esetben körülbelül tíz dollárnyi. Nem fogalmazta éppen meg, de manővereit erről a lelki alapról indította: nincs mód változtatni azon, hogy Szigetinet pénzért — valószínűleg sok pénzért — meg kell szereznie, örül azonban minden fillérnek, amit az árból lealkudhat. Költségvetésében, sajnos, számolnia kellett ilyen nem várt kiadásokkal.

Szigetiné is gondosan figyelte Sasvári arcát s míg szemét végigjáratta vonásain, azt leste, mi szépet találna ott? A tőzsdés feje nem volt épp rú, áll-, orr- és homlokesontjai elég szabályos szögben törték egymást. esakhogy e vázat petyhüdtlen töltötte ki a zsír. A szemében volt valami

sötét, delejes, elszánt parázs: bizonyos körülmények közt ez a fény szépek is mutatkozhatott. Az arc jellegét a szájug lefelé tartó, keserű vonalai szabták meg, ezek alatt azonban hasított gödröske osztotta ketté az állat: közelről tekintve ez hathatott kedvesnek is. Az arecal végezvén, Szigetiné nagylelkűn eltekintett Sasvári természetének bírálatától, a tözsdés amúgyis ült. Ez volt az ötödik férfi az életében, akinek el készült adni magát; különben elég hü felesége volt egy banktisztviselőnek. Találkahelyre járt, évente átlag egyszer s az ott kapott pénzért cipőt, táskát, kalapot vásárolt. Kiesiny képzelete miatt azonban az új holmiktól a férjének adandó magyarázat sokkal jobban megviselte, mint maga a házasságtörés. Ennek titkát az asztalnál egyedül Sasvári ösztöne, tapasztalata sejtette meg.

— Lellen lakik? — esikarta ki végre magából, de Szigetiné csak bölintott. Aztán ő is kérdezett egyet:

— Mi a keresztnéve?

— Pali.

— Engem Klárinak hívnak.

Mindketten elgondolkoztak.

Hajnali négykor a tó felől meleg, nádillatú, vizes szellő futott át Siófokon. A váltakozó hűs és langyos léghullámok, a halas, hináros szagok keresztüljárták a telep ligeteit s azonnal hajnalt teremtettek: fölébresztették, ami aludt; elaltatták, ami éjjel él. A Sióból a halászok most indultak összetekert, esónakaljba vetett hálóikkal. Aratók vonultak át a falun, szinte futva, lányok mezítláb, kaszás emberek: ki a határba, a késve érő, jégvert, aszott táblák közé.

A meleg szél az akácós úton találta Sasvárit, Szigetínét. Lassan lépkedtek egymás mellett a penzió felé; eddig tartott, amíg lerázták társaságukat s szökve a korhelyek elől, észrevétlen ott hagyhatták őket a vízparton.

— Van nekem is gondom, bajom elég, okom a szomorúságra — vallotta Sasvári, folytatva egyhangú beszélgetésüket.

— Magának? — fordította felé arcát csodálkozva a nő. — De miért? A tözsdés keserűn lebiggyesztette ajkát.

— Az emberek irígysége, kapzsisága, — sóhajtott — értetlensége miatt. Majd rájön egyszer maga is, Klárika: az élet egy nagy hajsza, s aki gyöngé, kíméletlenül eltiporják. Tudja maga, hányan törnek például csak az én kis üzletemre, az én kis egzisztenciámra is? Folyton szekálják, fenyegetik, zsarolják, följelentgetik az embert, kész vexatura. Fáj nekik, na, hogy összekapartam valamit, megfojtanának egy kanál vízben. Hogy sokat keresek, ez izgatja őket! Hát keresek, jó, de sokat dolgozok is, Pesten az én életem csak munka, örökös robot, eszküszöm, olyan fáradt vagyok, mire hazaérkezek, még egy moziba, színházba sines kedvem lemenni. Erre nem gondolnak! Hányszor még éjjel is: számolni, könyvelni, leltározni, mit tudom

én! Hajaj! — tárta szét karját s legyintett mindkettővel, végét szegvén annak, amit még soká folytathatna.

Ahogy mentek a penzió felé, Sasvári alteste úgy telt meg vérrel. Mikor kinyitotta a kerti kaput s előreengedte Szigetiné, már vetette volna rá magát. A parafatalpak góyalábain lengő combok átringtak a sóderes úton, majd a lépesőn hintáztak fölfelé. Sasvári lábujjhegyen követte őket. A folyosón Szigetiné válla fölött átvette s esípőjén táncoltatta táskáját; a tőzsdés ez után ügetett, hajlott térdel, előre görbült nyakkal. A szobát belülről azonnal kulcsra zárta, a kulcsot zsebredugta. Most ott állt a nővel szemtől szemben.

Amaz félszeg zavarral elmosolyodott s a megvetett, széles ágyra ült feszesen.

— Dohányzik? — nyujtott felé Sasvári egy csomag Philip Morris-t. A nő fejét rázta. Nagy, kibomlott, szőke haja most arany glóriaként övezte lányos arcát. A kemény, szűziesen összezárult vékony ajkak hirtelen visszaretentették Sasvárit. Mint szoborra, úgy nézett a nőre; mint elérhetetlen bálvány elöl, úgy mászott vissza vágyaival saját menedékébe. De Szigetiné dobta már át egyik lábát a másikon, föllibbentve könnyű szoknyáját: Sasvári szeme messze befuthatott a hosszú barna combok vonalát követve, egy villanásnyira mintha a nadrág égkék selyme is fölrebbent volna. Bámulában a tőzsdés nyelni is elfelejtett. — Kláríka, Kláríka! — hebegte majdnem hörögve.

Szigetiné hátravetette fejét, haját szétrázta, jobb lábfejét fölemelte a padlóról és kecesesen a levegőbe feszítette. Sasvári remegő ujjakkal simogatta, tapogatta, aztán a nő derekát fogta át, arcát az övéhez közelítette. Eperszín köröm koppant az orrán.

— Rossz fiú, mit csinál?! Oltsa el a villanyt!

— Feküdjünk le, — motyogta Sasvári s világítást váltott: a csillár fényét átkattintotta az éjjelszekrény kis, ernyős olvasólámpájára. Szigetiné hátranyomta a párnára, nagy mellkasát a nő arcához szorította, karjával átnyalábolta a vállát.

— Ne szorítson úgy, na! Megfulladok!

— Kláríka, Kláríka! — súgta Sasvári önmagát gerjesztve — a ruhát... a gomb... ez itt.

— Várjon! — szakította ki magát Szigetiné, a tükörhöz rebbent, pillanatig tágranyílt pupillával nézte magát, aztán zsebkendőjét rántott elő, letörölte a ruzst ajkáról. — Összemaszatoználak, — nevetett oda Sasvárihoz, aki megrekedve az előbbi üres ölelésben, mozdulatlanul bámulta, csak szemgolyójával követve. Szigetiné fordult egy keceset, lengett körülötte a ruha, aztán lassan emelni kezdte a szoknyáját, játékos mosolyát kérdően a tőzsdésre szegezve: folytassa-e? Választ nem kapott, a színes karton följebb esúszott a lábán, térdének dombjait, gödreit mutava már, majd a comb vasta-

godott a szegett szoknyaalj siklása nyomán; míg végre ott, ahol a lábak összefutottak, felvillant újra a nadrág kék háromszöge. Ekkor hirtelen fölrántotta ruháját s egyetlen mozdulattal átdobta a fején. Egy pillanatra félmeztelenül állt a szoba közepén, futó tekintetet vetett a tükörbe, majd odaszaladt az ágyhoz s cipőit lelökve, bebujt a takaró alá. Sasvári maga is tüstént az ágyba mászott, nadrágját alsónadrágjával együtt lábával lenyomta magáról s rugta ki a takaró alól a földre.

— A villanyt, — suttogta hűnyt szemmel Szigetiné.

— Vedd le! — súgta sietve Sasvári, kinyult, s ujjával megnyomta a lámpa gombját.

— *Vedd le!* — kérte újra.

Más történt.

Szigetiné érdes, idegen, hirtelen megváltozott hangon ezt mondta:

— Nem!

— Miért nem? — hült el Sasvári, nem is annyira a jelentésre, mint a fellebbezhetetlen nyomatékra kapva föl fejét.

— Csak.

Szeme elborult, az ostoba válaszra ajkát beharapta, két kézzel nekiest a nőnek. Egy éles ökölesapás a mellén visszatértette.

— Dehát mi... mi ez? — hebegett döbönt értetlenséggel, — ugyan ne izéljen már! — kiáltott ingerülten — ne gyerekeskedjék! — enyhítette aztán rábeszélőbbre hangját: ha kérlelés kell, hát legyen az is.

Szigetiné hallgatott. Karját eltökélten, mereven csípőjéhez szorította.

— Zsarolni akar! — hasított át Sasvárin — csak föl akart izgatni s annál többet faesar majd ki belőlem! — A gondolat, hogy ilyen mesterseges akadályokon keresztül kaphatja csak meg a nőt, a távoli öröm s az előtte megjárandó csavaros út torz gyönyörűséget ébresztett benne. Neki keseredett védekezés és biztos legyőzetés a legfájóbb ponton: ez a torna nem várt erővel borzolta föl érzékeit.

— Pénz kell neki, sok-sok pénz — ismételte magában fájdalmas gyönyörűséggel, két marokra fogta Szigetiné vállát s hatalmasan megrázta.

— Na! — mondta amaz.

— Dehát mi történt magával, nagyságos asszony? — kérdezte félig gúnyosan. Karját most átvette a nő mellén s testét egész hosszában az övéhez szorította. Amaz nem ellenkezett, Sasvári új erőre kapott.

— Ugyan, Klárka! — kérlelte ismét, tenyerével próbált tapogatózni, de egy határozott mozdulat visszatértette. — Mi van magával, na? — esattant föl ismét.

Semmi kétség, így nem ér célt. A nőnek tervei vannak, s ha meg akarja őt kapni, ezek útjára kell lépnie. Sasvári egész közel nyomakodott Szigeti-

néhez az ágyban, balját átvette a válla felett, arcát a nyakához szorította. Egy másodpercig várt, amíg a test rokoni közelsége a szükséges gyöngéd érzelmességre hangolja, aztán síránkozó, szenvedélyes suttogással elkezdte:

— Kláríka édes, mért bánts engem te is? Én úgy vágyom rád, olyan rettenetesen, úgy kívánom azt az édes kis testedet — tenyerével könnyen végigsimította Szigetinét — hát ne légy kegyetlen hozzám. Drágaságom! — súgta a fülébe s közben röpke esókot is nyomott belé. — Ha tudnád, mennyire vágyakozom rád! Mit csináljak, egyetlenem, hogy boldoggá tegyelek? Nincs nekem senkim rajtad kívül. Én olyan egyedül vagyok, olyan árva, este, ha lefekszem, mindig csak ezek a falak, meg ez az ágy... — elakadt, nem talált újabb képet, szemét a meghatottságtól pára lepte el, aztán hirtelen beleharapott a nő nyakába a füle alatt.

— Na! — Szigetiné följajdulása teljes idegenségre, értetlenségre vallott.

— Mit adjak neked, drágaságom, — suttogott mámorosan Sasvári — az egész életemet akarod? — kínálta patétikusan s még, tovább mélyedt ez önálzásban: — Vessem magam a lábad elé, nyaljam föl a port a cipőd nyomán? Mondd meg, szerelmem, csak mond valamit, mert nélküled oly magányos vagyok, olyan árva... — Egész belefúrta magát a áll s a váll közt ívelő öbölbe, apró esókokat kent Szigetiné nyakára, borostásodó arcát végighúzta a sima, pihés bőrön. Majd hirtelen fellökte fejét: — Pénzt akarsz? Mennyi kell? Negyven dollár? Megkapod, szólj egy szót s megkapod! Negyvenöt? Minden, amit kívánsz, a tiéd lesz. Az ajkad, az ajkad... — borult rá újra. — Te, te, te! Válaszolj már, mert megöllek. Törtarany kell? Napoleon? Szólj egyetlen szót s mindent neked adok... Többet is... hatvanat...

Szigetiné megmozdult, lazított egyet a szorításon.

— Nem kell a pénze, — mondta mély undorral — tartsa meg magának.

— Nem kell? Nem kell? Hát akkor mi kell? — esuklott hangja majdnem síróssá — mért játszol velem? Hiszen te jöttél el énhozzám, szabad akaratodból... választhatnál... istenem meddig akarod folytatni... — Sasvári egész belehajszolta magát a kesergésbe, szeméből könny buggyant, kezével-lábával a nő körül kapálózott, haja homlokába hullt.

— Én csak aludni jöttem — mondta Szigetiné, — maga hívott, hogy maradjak itt, amíg indul a reggeli gyors Lellére. És azt ígérte, uriember lesz.

— Uriember! — biggyedt le gúnyszerűen Sasvári ajka, feje oldalt billent, tenyere kifordult a takaró alatt — uriember, na szép! — dűnyögte hirtelen lehülve. — Megvan a véleményem. Mondja csak, Zrinyi is olyan gánoszolhatatlan uriember volt magával?

— Zrinyi, — vihogta el magát Szigetiné — az se sok vizet zavart szegény. Impotens! — mondta kis szünet után, rejtélyesen.

— Impotens? — hült el Sasvári. — No de ilyet! Huszonnyolc éves

és máris impotens? Mik vannak! — csóválta fejét. — Huszonnyole éves korában!

— Miért, maga hány éves?

— Negyvenhét! — Sasvári palástolatlan örömmel büszkélkedhetett, ime: húsz esztendővel idősebb Zrinyinél! Az elégtétel, az asszony engesztelődő hangja felvillanyozta s újra Szigetiné felé fordította. Mintha eddig meg sem próbálta volna s most tenné először, úgy kezdett keresgélni a nő körül. — Vegye le kérem ezt, — szólt oda könnyedén, foghegyről, mintha a kérdés érdemi részén rég túl lennének. Szigetinét azonban nem lehetett becsapni.

— Vigye el a kezét! — tolta el két tenyérrel Sasvárit. A tőzsdést ez a makaesség robbanásig felbosszantotta.

— Szóval nem? — ordította s kiugrott az ágyból.

— Nem, — hangzott kérlelhetetlenül.

Sasvári hirtelen fölhattintotta a villanyt, nagyot perdült a padlón. Most látszott csak, hogy a rövid nyári ingen és a fehérbetétes cipőn kívül nincs rajta egyéb. Leguggolt, széles lendülettel fölnyitotta a szekrény mellett a földön fekvő bőröndöt, kikapta belőle Zrinyi százados zálog-pisztolyát.

— Szóval nem!?! — ismételte tépetten.

Az asszony pislogott még a hirtelen fényben. Aztán halkán, végtelen megvetéssel így szólt:

— Tegye le azt a vacakot.

Sasvárit ez a biztonság újra elernyesztette, erejét kiszívta. Ugyanekkor a tükörben is meglátta önmaga esüggesztő képét: mezítelen alsótete, a rövid ing, szétborzolt haja, bedagadt szeme s a kezében feketén csillogó revolver torz ellentétet mutatott. Sóhajtvá, nagy ívben visszadobta a fegyvert a nyitott bőröndbe, ő maga törten, alázva, szegyenkezve újra az ágyba mászott, keble a megrázkódástól súlyosan hullámozott. Néhány szótlán, merev pere után ismét Sasvári kezdett beszélni.

— Most mondd! — siránkozott. — Ezt kell nekem végigesinálni! — Saját hangjából, amely a csendet megtörte, hitet merített a feszültség oldódására is.

— Beszéljünk okosan, Klárka, — kezdte újra keserűn, de esüggétlenül. — Én nem erőszakoskodom és a magam akaratát nem fogom soha senkire ráoktrojálni. De vegye tekintetbe, hogy a szívességért, amit kérek, esérébe hatvan dollárt kínáltam föl. Nem siettetem, nem sürgetem, sőt arra kérem, egy pereig hideg fejjel, józanul gondolja meg, mit jelenthet magának ez az összeg. Nem akarok most elmerülni a szükségleteibe, de lehetetlennek tartom, hogy ne tudná használni. Mást mondok. Amennyiben magának zsenáns elfogadni a készpénzt, jelöljön meg bármilyen tárgyat ebben az értékben s én huszonnégy órán belül megvásárolom önnek. Na meg van elégedve? — Sasvárinak az ágyból kintrekedt s az éjjeliszekrényen pihenő

keze nyomatékul koppant egyet a márványlapon. Szigetiné most sem válaszolt.

— Tudja mit mondok? — folytatta Sasvári, aki a esendet belegyezésnek is vehette. — Hogyha ez az összeg egy pár dollár ingadozást mutat, én azt is hajlandó vagyok átvállalni. Rászánok erre a dologra hatvanöt dollárt... nem kiesinyeskedem, hetvenet. — Sasvári agyát hirtelen részeg, forró hullám börtíotta el, öntudata alól kisíklott a talaj. — Százat! — kiáltotta önmagát ledöfve. — Százhuszat! Te, te piszkos gazember! Te állat! — zuhant mámorosan Szigetinére, ölelte, ahol érte, verítékben úszva mozogni kezdett, odaszorította magát a nő oldalához. — Jaj! — kiáltott önkívületben s egyre gyorsítva e torna szakadozott ütemét. — Százötven dollár! Szeretlek. Te, te! Kétszáz! Megöllek. Átharapom a torkod. Háromszáz dollár!

Ez árverésnek nem volt már semmi reális alapja s csak arra szolgált, hogy önmagát gerjessze vele. Elképzelte a mereven zörgő, sokasodó bankjegyeket s azt, mint adja oda őket Szigetinének, egyiket a másik után: ez az elképzelés izgalmát fájdalmas gyönyörre mélyítette. Az önkívület ily fokán a külvilágtól elszigetelő vastag falat már csak egészen durva hatások törhették át.

— Ötszáz dollár! Minden a tied, minden amim csak van! Jaj. Imádlak. Hatszáz dollár! Ölj meg. Ezer. Kétezer! Az ékszereim, — szakította föl legrejtettebb titkát — vidd őket! Te nyomorult. Négyezer!

Ugyanebben a pillanatban agyán a legváltozatosabb, legszínesebb képek rohantak át, a film pergésének sebességével, felsötötte pedig lassuló lökötéssel hanyatlott vissza a párnára.

Ahogy a lökötés halt, úgy áradt szét bensejében az undor, a szégyen, a esömör, az útálat. — Ez most mindent tud, — gondolta azonnal, — máshova kell dugni a pénzt. — Hosszú percek teltek el.

— Adja ide a kulcsot! — mondta végre Szigetiné.

Sasvári némán a fogason esüngő kabátjára mutatott. Az asszony kikereste a kulcsot, felöltözött, megfésülködött, szótlánul kifestette magát. Mindezt visszafelé is látni eléggé taszító volt. Aztán egy másodpercre megállt a szoba közepén. — Jónapot, — mondta.

— Jónapot, — válaszolt Sasvári. — A nő már lépett is ki az ajtón. A folyosón csaknem beléütközött a kövér Ballánéba, aki pongyolában, papuesban esozogott a szobája felé. Estéről ismerték egymást.

— Ez egy ronda, hájas disznó, — mondta neki köszönés nélkül Szigetiné, Sasvári ajtaja felé intve, — és én egyetlen ujjal sem engedtem magamhoz nyulni. Amikor bebujt az ágyba a nagy, szőrös, szalonnás mellével, egyszerre olyan undort kaptam, hogy majdnem hányni kezdtem. Nincs az a pénz, amiért ezzel lefeküdnék. Fúj! Fúj!